

lighed. Det er jo da ganske nødvendigt, at der gives Spillerum for at tage nødvendigt Hensyn til Lejlighedsmomentet — ellers kan Lejlighedsmomentet jo slet ikke benyttes. Men det, som Lovforslaget vil, er netop at animere de kommunale Raad til Vilkaarlighed, det bliver Resultatet. Det, som Lovforslagets Regler give Lov til at fastsætte, er den ejendommelige, hidtil ikke noget Sted sete Vilkaarlighed, at de kommunale Ligningsmyndigheder efter Behag kunne forhøje en Mands Indtægt med ikke mindre end $122\frac{3}{4}$ pCt. De kunne paa lovmæssig Maade — vel at mærke paa Papiret — give en Skatteyder, der har 1,000 Kr. i Indtægt, en skattepligtig Indtægt af 2,227 Kr. 50 Øre. Jeg gad dog vidst, om ikke det er det samme som at animere dem til Vilkaarlighed, uaar man stiller saadanne Fantasiligheder op i en Lov. Det forekommer mig at være en ret stor Urimelighed at komme til noget saadant, og jeg kan saa meget mere sige det her, som jeg har set Eksempler paa, hvortil Vedtægter, som ligne disse, kunne føre.

Et af vore Amtsraad udsendte for nogle Aar siden til samtlige Amtets Kommuner et Skema til Vedtægter, som Amtsraadet ønskede, at samtlige Sogneraad skulde benytte ved deres Ligninger. Af alle Amtsraadskredsens Sogneraad var der kun et eneste, der turde binde an med at benytte disse Vedtægter — de vare ikke saa slemme som disse her, men det var noget i den Retning. Dette ene Sogneraad, der forsøgte sig med at ligne Skatten efter Vedtægter af en saadan Beskaffenhed, lignede efter sit allerbedste Skøn, og de sad i otte Dage og lignede. Men da de vare færdige med deres Skatteligning, kom der en Klage til Amtsraadet fra saa godt som samtlige Sognets skattepligtige Beboere, som forlangte, at Skatteligningen skulde kasseres. Noget saadant kan man meget let komme til, naar man benytter saadanne Regler, som § 7, 2det Stykke, indeholder. Jeg kan derfor ikke give den højtærede Minister Ret i, at Lovforslagets § 7, 2det Stykke paa nogen Maade kan sammenlignes med de ganske simple, let overskuelige og aldeles faste Regler, som jeg har tilladt mig at foreslaa i mit Ændringsforslag under Nr. 3.

Jeg ved ikke, om jeg overhørte det, men jeg tror ikke, den højtærede Minister sagde et eneste Ord om de to Ændringsforslag under Nr. 29 og 30, som er stillede af mig i Forbindelse med to kjøbenhavnske Repræsentanter. Jeg har vel ogsaa meget lidt Haab om, at den højtærede

Minister vil tiltræde dem, men jeg havde alligevel ventet, at den højtærede Minister dog i alt Fald vilde give sin Mening til Kende om disse Ændringsforslags Indhold.

Dalsgaard: Det glædede mig særdeles at erfare, at den højtærede Indenrigsminister ingen Indvendinger havde at gøre mod de Ændringsforslag, som det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) og jeg have stillet. Det maa da derefter formentlig være berettiget at gaa ud fra, at den højtærede Indenrigsminister saa heller ikke har videre imod disse Forslags Vedtagelse. Den ærede Ordfører havde derimod en Indvending mod vort Ændringsforslag Nr. 23 til § 20, nemlig den, at det vilde skabe for store Fordele for Byerne. Det forekommer mig, at det er en lidt mærkelig Indvending, den ærede Ordfører der kommer med. Byerne faa jo nemlig ikke Spor af Fordel ved vort Forslag; Kommunerne faa maaske lidt mere i Kommunekassen, naar en Del Aar ere gaaede, men det skal Kommunens Borgere selv betale, saa Byerne som saadanne faa hverken Tab eller Gevinst ved vort Forslag. Det forekommer mig nu ogsaa saa meget mærkeligere, at den ærede Ordfører fremsætter denne Indvending mod vort Forslag, som han over for Kjøbenhavn gaar endnu videre i Imødekommen end til det, der ifølge vort Forslag vil blive Købstæderne til Del. Ved Ejendomsskyldlovsforslagets § 8, 1ste Stykke, giver man jo nemlig Kjøbenhavn Ret til at paaligne indtil to Gange Ejendomsskylden til Staten til Kommunen, uanset om Værdierne i Kjøbenhavn stige nok saa meget.

Det forekommer mig derfor, at den Grund, den ærede Ordfører anførte mod vort Forslag, ikke er fyldestgørende, og den er saa meget mindre fyldestgørende, som det jo slet ikke staar i vort Forslag, at der skal paalignes dette bestemte Beløb, men kun at der *kan*. Vi fikser kun Beløbet, udover det kan der ikke paalignes, og det er ikke en Gang en Ret, der er saa stor som den, man allerede nu har i Landkommunerne, hvor man efter Lovens Regler selv kan bestemme Forholdet mellem, hvad der skal paalignes fast Ejendom, og hvad der skal paalignes paa anden Maade. Saa den Grund for at opretholde et Forhold, der er saa uheldigt som det, jeg gentagende har gjort opmærksom paa, hvorved man interesserer samtlige Vurderingsmænd i Byerne og for Resten samtlige Borgere i Byerne i, at Vurderingen til Ejendomsskyld til Staten for det første